

המשימה < שליחות. היעד < כל נקודה על הגלובוס. כן השיגור < בית רבקה

שליחות ברחבי תבל משרטטות קו ישיר

בין המכללה לבית-חב"ד

י"שאות שהתחנך בארץ, חישוב לן התוכן. י"ש בתן זמנה אמונים."

י"שאות שהתחנך בארץ, חישוב לן התוכן. י"ש בתן זמנה אמונים."

שם: מושקא ברוד

מגורים: קריית ארבע, "אנשים אידיאליסטים עם איכויות נפלאות."

ותק בשליחות: שנה וחצי

עיקר הפעילות: אולפנת קריית ארבע. "מורה באולפנה היא שליחות בפני עצמה." ויש כמובן אירוח בשבתות וגם חברותות ללימוד חסידות "מבוקר עד ערב."

בית רבקה: היסודות. "אמנם איני לבושה היום בחולצת תלבושת, אך זה המאפיין של היסודות, שהם אינם נראים. להצלחה בשליחות צריך סייעתא דשמיא, אבל צריך לעשות גם כלי. את זה עושה המכללה, ובגדול! מושקא משרטטת קו המחבר באופן ישיר בין המכללה לשליחות. "עבור בוגרת המכללה, השליחות ממש מתבקשת."

היציאה לשליחות: "נולדתי לשליחות, כן? אכן נולדה לשליחות, הוריה השליחים באור-עקיבא; אך הייתה זו שליחות ללא בחירה. "בשלבם שונים היו ימים שהייתי בטוחה שאהיה שליחה, והיו ימים אחרים שהייתי בטוחה שלא. ב"ה, כשעוצבה אישיותי, מימשתית את הבחירה האישית שלי ואני פה." אחרי חתונתם גרו מושקא ובעלה בנתניה. היה להם נוח: עבודה (לה) וכולל (לו) במיקום אידיאלי, באמצע הדרך

בין בתי ההורים משני הצדדים. אבל היה להם ברור שהם אינם נשארים שם. "אני זוכרת בדיוק איפה הייתי כשבועי התקשר ואמר: מושקא, הצעת שליחות כזו אני בטוח שטרם שמעת." בתחילה זה נשמע להם הזוי. בהמשך ביקרו במקום. כשיגשו אליהם ברחוב לשאול אם הם השלוחים החדשים פה, הבינו שהקרע מוכנה. "משפחת עטיה עושה עבודת קודש בקריית ארבע כבר למעלה משלושים שנה, עד מאה ועשרים. המקום גדל ב"ה, האוכלוסייה התרחבה, וגם משפחת השלוחים מתאימה את עצמה לצרכים וגדלה ב"ה בהתאם."

זיכרונות מהמכללה: השנה הראשונה, בצפת, נתנה המון. זכורות במיוחד ההתוועדויות החסידיות וחוויות ההתחככות עם בנות גילנו העוברות אותן התנסויות ואותן דילמות. בפן המקצועי, מיישמת את כל הנלמד בהתמחות לחינוך מיוחד. לפחות פעם ביום נזכרת בסיטואציה שנלמדה בהתמחות לחינוך מיוחד, בטיפים של המורה יהודית לנדא, מיישמת את הנלמד ומרגישה אסירת תודה להתמחות שהכינה אותה באופן מקצועי לעבודה בשטח. "התעודה שאני מחזיקה היא תעודה שנותנת לי כלים להביא את תלמידותיי לחוויית הצלחה."

שם: לאה שטראקס

מגורים: רויאל פאם ביטש, פלורידה. מקימי העיר היו יהודים. בית הכנסת נבנה במקום מרכזי בעיר, והמקימים עמדו על כך שהמבנה לא יימכר ולא ישנה את ייעודו.

ותק בשליחות: שנה שיטית. "הגענו לקראת סיום השנה הרביעית ללימודים במכללה."

עיקר הפעילות: אחראית על תכנית After school program "משהו מקביל למועדוני צבאות-השם", ותכניות לנשים בכל חודש.

יציאה לשליחות: לאה'לה תמיד רצתה לצאת לשליחות. אביה נמנה עם קבוצת הבחורים השלוחים שנשלחו על ידי הרבי לירושלים, אחותה שליחה בפאלר-אלטא. "גדלתי על זה."

זיכרונות מהמכללה: "שאלה טובה." כל הלימודים, השיחות והמאמרים נתנו את הכלים. "שליחות שהתחנכו בארץ, חשוב להן התוכן. יש בהן עומק מסוים."

ילדים: השלוחים הכי טובים. מפשירים את הקרח. הילדים נוסעים לבית הספר בהסעה משותפת לילדי כמה משפחות שלוחים. מדי בוקר אלו ארבעים דקות של כינוס שלוחים קטן, עם החלפת רעיונות, דיווחים מהשטח וגאוות יחידה.

"השליחות בסנה כ נתנה בחיפה חקרה להחלטה, שנה מה שאני חובה."

שם: נחמי ברוד

מגורים: רמת פולג/ עיר ימים. "השכונה נבנית וצומחת יחד איתנו."

ותק בשליחות: כמעט חמש שנים

עיקר הפעילות: מעגלי נשים – פעילות לקראת תאריכים מיוחדים, שכוללת תמיד הרצאה של נחמי ואחריה תכנית. ההתחלה הייתה אירוח בשבתות, "מאוד מקרב". ויש כמובן שיעור שבועי בפרשת השבוע וגם הדרכת כלות.

היציאה לשליחות: מאז שהיא זוכרת את עצמה, ידעה שתהיה שליחה. "בבית זה היה מאוד חזק". ההורים בנצרת כבר 40 שנה. המגמה התחזקה עם צאת אחותה הנשואה, שרה, לשליחות ברוסיה. "ליוויתי אותם מהיום הראשון". בת 15 הצטרפה לטיסה ועזרה להם בהתארגנות הראשונית, ובהמשך בכל קיץ. תקופת השליחות מטעם המכללה גם היא הייתה באותו מקום. "טעמתי טעימה חזקה מהשליחות." ברור לה שהשליחות בשנה ב ללימודיה נתנה דחיפה חזקה להחלטה, "לדעת שזה מה שאני רוצה."

השלוחים הכי טובים. לאה'לה והשליחים הצעירים

"אני יודעת שיש דברים שהבת שלי 'מפספסת' – כמו למשל לגדול עם סבא וסבתא". אבל הקהילה המקומית מורכבת בעיקר מאנשים מבוגרים, כך שלילדים יש "הרבה סבים וסבתות".

הצלחה: ההורים בעורף נותנים חיזוקים, לא רק מוראליים. יש משלוח חבילות על בסיס קבוע. "אי אפשר בלעדיהם". לפני חודש עברו לבניין משלהם. ועם ברכתיו של הרבי - "אנחנו רואים נסים ונפלאות".

השכונה צומחת איתנו. משפחת ברוד

פעילות שמקרבת. נחמי מרצה בערב נשים

פרטניים, ומקווה פעילה "יום יש נשים שמגיעות". ויש כמובן גם אירוח בשבתות "משפחה או שתיים בכל שבת, עם יחס אישי".

בית רבקה: האווירה הייתה שהשליחות היא ה'טופ'. זה מה שצריך וזה מה שרוצים. כשלמדה בשנה ב במכללה,

רצתה ותכננה לצאת לשליחות, אולם התנאים בבית ומצב בריאותו של אביה ע"ה, אילצו את חני להישאר בארץ. "מאוד הפריע לי שלא יצאתי". במחשבה נוספת, אולי לו יצאה אז, הייתה מאבדת את המרץ ואת החשק לצאת לאחר הנישואין.

היציאה לשליחות: "לא ידעתי שאהיה שליחה". כשיצאה לדרך הייתה חדורה באידאל, לא חשבה על קשיים. "לא ידעתי באמת מה מצפה לי..."

קושי: הקושי העיקרי הוא חינוך הילדים. "כשיצאתי, עם תינוק, לא היו לי דאגות של חינוך". אבל לא מתלוננים. מאושרים עם מה שיש. "לב של אימא לא נותן להרחיק את הילדים מהבית, ובי"ס נט מציל אותנו". הילדים, מצדם, מרגישים אתגר, וחדורים גאוות יחידה "שאנחנו משתדלים לטפח".

חדורים גאוות יחידה. משפחת קוט

שם: חני קוט
מגורים: טאלין, אסטוניה. מדינה קטנה יחסית לסביבה, רק מיליון וחצי תושבים. מדינה אירופאית לכל דבר. "בלי קשיים פיזיים מיוחדים". המקום רגוע ובטוח, אנטישמיות אינה מורגשת ברחוב. **ותק בשליחות:** 15 שנה

קהילה יהודית מקומית: כאלפיים יהודים, עם אחוז התבוללות גבוה. "קהילה קטנה ומשפחתית". במלחמת העולם השנייה הייתה אסטוניה המדינה הראשונה שנכבשה על ידי הגרמנים, שהצהירו עליה 'נקייה מיהודים'. במשך השנים לא נשמרה קהילה.

שפה: רוב הקהילה דוברת רוסית. השפה הרשמית היא אסטונית. "למדנו שתי שפות" וגם אנגלית, כמובן. "שימושי במדינה תיירותית כשלנו". גם ישראלים מגיעים, אז יוצא להשתמש גם בשפת האם.

עיקר הפעילות: פעילות עם ילדים: בית-ספר של יום ראשון, פעילויות משותפות לאימהות ולילדים. פעילות עם נשים: מועדוני נשים, שיעורי יהדות

אירועים משותפים בין מוסדות חינוך וקהילה.

שטעירני משתדלת לגוון לבנות את השהייה, ולשבור מדי פעם את השגרה. היא אינה שוכחת שהן חשות לעתים מבודדות, ללא חברה, אירועים והתוועדויות שהן רגילות אליהן בשנות המכללה.

התאמה: אין מבחן התאמה מוכח לבחירת יעד השליחות המתאימה לכל תלמידה. ההצלחה תלויה במגוון גורמים, כמו אופי השליח וסגנון הפעילות שלו, המצב הפוליטי המקומי והמצב הכלכלי של בית חב"ד. "כשכל הגורמים חוברים יחדיו – משתדלים להפיק את המיטב". ומה אומרת שטעירני לבנות? "לצערנו, לא תמיד עושים מה שרוצים, אבל תמיד עושים מה שצריך!". והיא הדוגמה האישית לכך, נאה דורש ונאה מקיים. ובכל זאת, "אני אומרת לפונות אלי: תבררו. דעו קודם לאן אתן יוצאות ואז תצאו בלב שלם".

שפה: חיוך וברכת שלום מובנים בכל שפה. אהבה, דאגה ונתינה ללא גבול – שוברות את כל המחיצות.

סמסטר של שליחות. בנות בית-רבקה עם שטעירני וולף (שנייה מימין) ונשות הקהילה

שם: שטעירני וולף
מגורים: הנובר, גרמניה. "התחלנו מאפס. משממה".
ותק בשליחות: 13 שנה בחזית, 4.5 שנים באודסה, 8.5 שנים פה".

עיקר הפעילות: שבתות וחגים, אירועים קהילתיים, בית ספר של יום ראשון, וכמובן היכרות אישית: ביקורי בית ולימוד חברותות.

הצלחה: שטעירני מאמינה בעבודה. "אין שליח מצליח שאינו עובד קשה", וגם "אי אפשר לעצור לשנייה". שמא נחמיץ נשמה יהודייה תועה אחת, שהתעוררה דווקא היום.

קליטה של תלמידות מכללה: בכל סמסטר מגיעות שתי תלמידות מבית-רבקה לשליחות בהנובר. "אני נעזרת בהן למסירת שיעורים לילדים ולנוער ובערבי נשים. כמה אפשר להמציא ולחדש, יום אחר יום, שנה אחר שנה?" לפי שטעירני, הן מביאות איתן מרץ ורוח צעירה ושפע רעיונות הנחוצים לפעילות.

נוכחות: הבנות תורמות לאווירה. עצם מציאותן במקום, כשנשות הקהילה המקומית מתוודעות אליהן ומגלות בנות 'נורמליות', זו כבר עשייה. המקומיים חושבים לעתים שהשליח הוא יוצא דופן, הוא "רב". אך כשפוגשים בת חב"דית צעירה, הדבקה באותם עקרונות ממש, לבושה בצניעות וחדורה רוח יהודית שורשית, זו השפעה אחרת. התלמידות לעתים אינן מודעות להשפעה שלהן בעצם נוכחותן. "מרגע הנחיתה בהנובר, את אינך עוד חני, רבקי או חיה. את חב"ד!".

כוחות: במסגרת השליחות מגלות השליחות הצעירות יכולות אישיות שאפילו הן עצמן לא היו מודעות שקיימות אצלן. כל אחת, לפי אופיה ובהתאם לכישוריה יכולה למצוא את הנישה שבה היא מתפתחת ותורמת. "הן מגלות את עצמן מחדש". הניסיון שהבנות רוכשות במהלך הסמסטר בהנובר, הוא ניסיון שלא יחזור על עצמו באף סיטואציה אחרת. הן נפתחות לעולם לשנה, לומדות לחיות עם חברה, לוותר, להתגמש ולציית. לעמוד בדרישות שהציב לנו הרבי.

"החוויה של שליחות כשנה ב זכורה כחוויה מכוננת"

בוקר וללימוד ניגון, עם התוכן שלו, בבית-חנה. זהו מוסד ייחודי לנשים בלבד, יש בו כל מה שקשור לאישה, והכניסה – לנשים בלבד. בבית-חנה מתקיימים שיעורים ויש מסעדה ומגוון פעילויות סביב השעון, בפרט בתאריכים מיוחדים. לפני כשנה התחילה חסי בפרויקט חדשני: קפה ניגון, בוקר של שירה ונגינה המזמן לימוד חסידות בדרך אחרת. המפגש הראשון של קפה-ניגון נועד לנשים מנגנות, כל אחת והכלי שלה. בהמשך הצטרפו גם אחרות. מוזמנות נשים מתחת לגיל ארבעים, בשיטת 'חבר מביא חבר'. מגיעות נשים ממוגזרים שונים. "אני מרגישה שזו השליחות שלי".

נגינה: "יש לי חוש". מנגנת בפסנתר, וגם בכלים אחרים. "תמיד עשיתי דברים יצירתיים". בעיניה נושא הנגינה מאוד חשוב, והיא מאוד נהנית. "אני מתכוונת, לומדת, מחפשת חומר, נעזרת בבני משפחה. גם אני מאוד נתרמת".

הש ת ל מ ו י ו ת . חסי מתבססת על כל מה שלמדה, בעיקר על הסטאז'.

זיכרונות מהמכללה: החוויה של שליחות בשנה ב זכורה כחוויה מכוננת, ניסיון שהייה בארץ נכר והאתגר להתמודד עם כל הדברים שמסביב.

קפה ניגון: "רעיון שלי". נשים מגיעות לארוחת

גם אני נתרמת. חסי (משמאל) עם חברות במפגש קפה-ניגון

שם: חסי לפידות

מגורים: ארגנטינה. "הגענו לכאן כי בעלי עובד עם אביו", ובהתאם לחינוך שקיבלה "בכל מקום שנמצאים זוהי שליחות". אמנם הקהילה המקומית מפותחת, ורואים שומרי מצוות ברחוב, אבל עדיין.. "זה לא כמו בארץ ישראל".

ותק: חמש שנים (כמעט). עדיין מוזר לה שעכשיו שם קיץ, ואומרים "משיב הרוח ומוריד הגשם" בימות החום, אבל היא מתרגלת.

בית רבקה: הכנה להוראה. היא עובדת כמורה, ומרגישה שיש לה בסיס טוב יותר מכלל אחת אחרת. "כאן מי שמסיימת י"ב יכולה להיות מורה, לא דורשים הכשרה, אין